

des. L'heràldica i els ex-libris consten de material gràfic emmarcat i són prou interessants. Però són les monedes, antiquíssimes, les *stars* de l'exposició, i certifiquen per si soles el Museu de Terrassa com un museu a tenir molt en compte, encara que per al neòfit siguin una mica difícils de desxifrar (problema compartit per totes les exposicions de monedes del món, val a dir).

I, finalment, una àrea amb peces del fons Josep Soler i Palet, amb peces de porcellana i, sobretot, dues pintures medievals molt importants. Algunes d'elles apareixen en una gran foto en blanc i negre de Josep Soler i Palet al seu despatx, un despatx opulent i carismàtic com pocs. I ens parlen de com, fa cent anys, aquesta mena d'obres podien trobar-se amb normalitat a casa d'un home relativament acomodad, i no exclusivament als museus i les esglésies.

Però no hem acabat encara, perquè aquest cop hi ha més vitrines al centre de la sala. Tres, concretament. La més propera a l'entrada està dedicada a material imprès de mitjan segle XX: cromos, postals d'indrets terrassencs, programes de Festa Major d'època franquista, i programes i publicacions del Casino del Comerç i (menys) del Círcol Egarenc. Reconforta saber que són en bones mans.

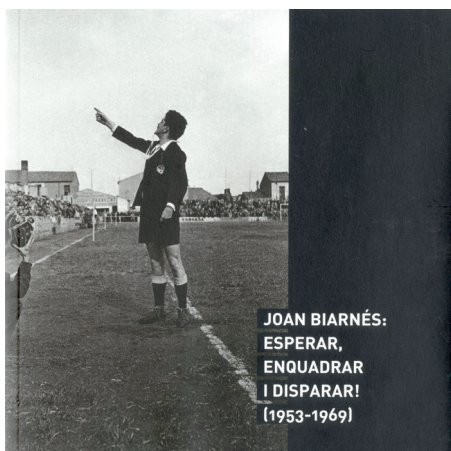
La vitrina central ens presenta un conjunt de fòssils de diverses dimensions. El més gran, i això sol el fa molt valuós, és el d'una valva de mol·lusc de color taronja i de la mida d'un *bestseller*. Certament impressiona.

I, per acabar, la vitrina del darrere ens ofereix un conjunt notable de joies, botons i agulles de vestir, juntament amb un grup de reliquiariis i miniatures religioses, crucifixos, capsos metàl·liques (incloent un parell de capsos de rapè: a la Terrassa de segles passats també hi havia amants d'intoxicar-se), retrats portables i camafeus, totes elles peces de notable valor artístic.

Lluís Paloma Sánchez

Joan Biarnés: esperar, enquadrar i desaparar! (1953-1969). Organització: Arxiu Municipal de Terrassa (AMAT) - Ajuntament de Terrassa. Col·laboració: Diputació de Barcelona, VM Foto. Coordinació: Teresa Cardellach (AMAT), Montserrat Cuyàs (AMAT). Documentació: Ana Fernández Álvarez. Digitalització: Adhoc i VM fotos. Producció i disseny web: Marc Hernández Güell (MHG produccions). Programació: Imma Llobet (MHG produccions). Patrocinada per l'Ajuntament de Terrassa i la Diputació de Barcelona. Arxiu Històric de Terrassa i Comarcal del Vallès Occidental. Del 29 de setembre al 30 d'octubre del 2017.

L'Arxiu Històric Comarcal ens delecta amb aquesta retrospectiva del fotògraf Joan Biarnés (Barcelona, 1909 – Terrassa, 1969), centrada en les seves fotografies de temàtica esportiva (recordem que també s'han de tenir al

radar les seves instantànies de la riuada del 1962). A la web de l'exposició se'ns diu: "El fons fotogràfic format per 17.633 clixés negatius de 35mm de temàtica esportiva terrassenca i imatges d'esdeveniments socials dels anys 1953-1969 ha estat digitalitzat, descrit i tractat a l'Arxiu Municipal de Terrassa". I atenció, perquè no són les fotos d'un qualsevol. El talent de la seva famosa filla no es va materialitzar del no-res.

A l'atri de l'AHC se'ns rep amb tres apartats: 1) Un text introductor de l'exposició, clar i acurat; 2) Un panell doble titulat "Qui és?" on es recullen una sèrie de fotos de l'exposició en petit, amb números i la pregunta, adreçada als visitants per si algú sap identificar les persones numerades, amb el corresponent formulari, i 3) Una taula on, a part del formulari esmentat, hi ha programes de l'exposició i exemplars del catàleg de l'exposició que, en un magnífic punt per a l'organització, es poden agafar gratuïtament. Més sobre aquest catàleg després.

L'exposició com a tal ocupa l'espai de la sala d'actes de l'AHC, amb les fotos penjades de les parets i també en panells a tres fotos per cara, emmarcades. Les fotos estan totes fetes per Joan Biarnés (56) excepte un retrat que li va fer la seva filla Joana. Les fotografies, de mida gran, són impreses electrònicament en paper mat, i en alguna hi ha una mica d'arruga, res molt seriós. Totes les fotos són en blanc i negre. Les vitrines oscil·len entre el tema fotogràfic i l'esport, i els objectes (de copes a estics d'hoquei) són un homenatge a tota una època de l'esport, per més negre que fos el context polític. Finalment, també hi ha un vídeo que, sonoritzat pels altaveus de la sala d'actes, no s'entén gaire bé per l'acústica brillant de la sala. Afortunadament, és també a YouTube. I un bon toc és que, davant del panell amb el televisor, s'han recreat amb cinta adhesiva les línies de davant d'una cistella de bàsquet. El vídeo com a tal, dirigit per Lluç Güell, conté entrevistes elogiadores amb la seva filla (cal dir-ne el nom?) i amb Joan Antoni Dinarès, exjugador d'hoquei que va ser retratat per Joan Biarnés.

El catàleg és completíssim, i podem parlar-ne en termes de llibre, amb un molt bon treball al darrere. L'autora del text, pel registre, és Ana Fernández Álvarez, ja habitual en la historiografia Terrassenca, amb una "presentació de l'alcalde" Jordi Ballart força triomfal però digna, i una presentació de l'AHC on es recalca la dificultat de trobar i recollir els diferents fons dispersos de fo-

tografia esportiva (molts en mans de les entitats esportives i de particulars), a la vegada que s'hi fan els oportuns agraïments.

Al catàleg-llibre, molt ben escrit, s'hi aborden amb detall aspectes biogràfics, el mètode de treball de Joan Biarnés, el món periodístic que va veure, la seva relació amb l'esport, i fins i tot els reconeixements pòstums que va obtenir. Tot això, acompanyat d'abundant material gràfic il·lustratiu i, de manera clau, moltes més fotografies de Joan Biarnés que les recollides, per motius d'espai, a l'exposició. Aquestes darreres estan reproduïdes també en blanc i negre mat, a una mida no luxosa però quasi sempre suficient.

Cal recalcar, finalment, que Joan Biarnés treballava en unes condicions tècniques que espantarien molts fotoreporters actuals. I, tanmateix, el seu remarcable criteri artístic, juntament amb el seu caràcter metòdic i una gran experiència, el van conduir sovint a fotos molt ben compostes, disparades en el famós "instant precís" teoritzat per Henri Cartier-Bresson. Fotos fetes amb la càmera, revelades al seu laboratori domèstic, i sense postproducció. Pura sinceritat fotogràfica. Que això hagi donat lloc a una exposició tan apassionant com aquesta ho resumeix tot. Un imprescindible.

Lluís Paloma Sánchez.